

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. A. T.**, so sídlom v P., zastúpeného JUDr. P. K., proti žalovaným **1/ B. S., 2/ L. S.**, obaja zastúpení A., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, pod sp. zn. 18 C 21/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2010, sp. zn. 4 Co 41/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 74,61 € na účet A., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 20. októbra 2009, č.k. 18C 21/2008-356 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca ako správca konkurznej podstaty domáhal, aby súd určil, že úpadca je vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X., k. úK., okres B., Správa katastra pre H., a to bytu č. X., na X.. poschodí bytového domu na K., nachádzajúceho sa na parc. č. X., X., X., X., X. a k tomuto domu prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a príslušenstve domu vo výške X.. Dospel k záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva úpadcu k predmetnej nehnuteľnosti. Vzal do úvahy, že žalobca vystupuje ako správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorého majetok sa snaží zabezpečiť, pričom jeho postup ako správcu konkurznej podstaty pri zisťovaní a zaisťovaní majetku patriaceho do podstaty má zvláštny právny režim, upravený zákonom č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov. Uviedol, že základným podkladom pre speňaženie podstaty je súpis podstaty, ktorý robí správca a súpis môže byť aj dodatočne rozšírený, pričom musí zachytiť celý rozsah konkurznej podstaty a správca do neho

zahrnie aj majetok, ktorého zahrnutie je sporné najmä preto, že sa nachádza u tretej osoby alebo že tretia osoba k nemu uplatňuje právo, ktoré zapísanie majetku do súpisu vylučuje. Pri spornom zápise správca v súpise poznamená dôvody sporného zápisu a uvedie osobu, v ktorej prospech pochybnosti sporného zápisu svedčia, pričom správca do súpisu zahrnie každú vec a právo, o ktorých je presvedčený, že patria do podstaty úpadcu a ak je do podstaty zahrnutá vec, ku ktorej si uplatňuje právo tretia osoba, táto tretia osoba si v stanovenej lehote môže podať vylučovaciu žalobu. Mal za to, že pre zaistenie majetku úpadcu za účelom jeho budúceho speňazenia nie je potrebné, aby pri nehnuteľných veciach, o ktorých je správca presvedčený, že patria do konkurznej podstaty, bol v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník úpadca a preto nie je potrebné, aby úpadca bol zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník. Titulom pre nakladanie majetku úpadcu, vrátane nehnuteľností, je súpis majetku. Ak je určitá nehnuteľnosť zapísaná v súpise majetku, tak pri speňazení nehnuteľnosti je dostatočným podkladom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností na ďalší subjekt práve súpis majetku. Z uvedeného vyvodil záver, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení existencie vlastníckeho práva, pretože pre speňazenie majetku úpadcu nemusí byť úpadca zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností, keď titulom pre speňazenie majetku konkurznej podstaty je súpis majetku konkurznej podstaty bez ohľadu na to, kto je ako vlastník tohto majetku zapísaný v katastri nehnuteľností. Z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení vlastníckeho práva sa súd ďalej nezaoberal návrhom po stránke vecnej. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 12. mája 2010 sp. zn. 4 Co 41/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne, vec posúdil správne aj po právnej stránke. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Cbi 15/04-171 z 10. apríla 2008, potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Obo 81/2008, 1 Obo 85/2008 z 22. apríla 2009, na základe ktorého bola správcovi konkurznej podstaty (v tomto konaní žalobcovi) uložená povinnosť predmetnú nehnuteľnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, keď mal za nesporné, že predmetná nehnuteľnosť nebola vo vlastníctve úpadcu ani ku dňu vyhlásenia konkurzu, ani ju nenadobudol úpadca počas konkurzu a táto bola od vkladu vlastníckeho práva vykonaného katastrom nehnuteľností k 14. októbru 2002 v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov (v tomto konaní žalovaných 1/ a 2/). Do súpisu bol zaradený i majetok tretích osôb

s odôvodnením správcu, že mal pochybnosti o platnosti právneho úkonu, na základe ktorého vlastníci nadobudli majetok s poukazom na neplatnosť ďalších právnych úkonov, ktoré predchádzali právnenému úkonu samému a nešlo teda o pochybnosti, či vec inak vo vlastníctve úpadcu do podstaty patrí, ale o pochybnosti o platnosti nadobudnutia cudzieho majetku. Mal za to, že Krajský súd v Bratislave sa v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cbi 15/04 zaoberal i platnosťou zmlúv, ktoré predchádzali nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti žalovanými 1/ a 2/ a neobstojí tvrdenie žalobcu, že sa zaoberal iba platnosťou poslednej zmluvy, ktorou žalovaní 1/ a 2/ predmetnú nehnuteľnosť nadobudli. Dospel k záveru, že žalobca naliehavý právny záujem nepreukázal, pretože v danom prípade bolo v inom konaní právoplatne rozhodnuté, že predmetná nehnuteľnosť je vylúčená zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, pričom právoplatné rozhodnutie súdu je potrebné rešpektovať a nie je možné v rozpore s týmto právoplatným rozhodnutím nehnuteľnosť do súpisu konkurznej podstaty úpadcu opätovne zaradiť. Poukázal i na to, že vlastnícke právo ďalších nadobúdateľov, pokiaľ svoje právo nadobudli v dobrej viere, požíva ochranu a nezaniká. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O trovách rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. tvrdiac, že mu ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu dôvodiac, že odvolací súd sa nezaoberal jeho námietkami, ktoré uviedol v odvolacom konaní a o ktoré oprel svoje odvolanie. Konštatoval, že odvolací súd sa pri svojom rozhodnutí obmedzil na posúdenie „res iudicata“ s „vylučovacím konaním“, ktoré bolo v súvislosti s týmto predmetom vedené. Mal za to, že v danej veci nemožno prijať záver o totožnosti predmetu konania, pretože v žiadnom prípade nemožno stotožňovať spor o vylúčenie nehnuteľnosti so sporom o určenie vlastníctva. Namietal, že odvolací súd sa pri svojom hodnotení obmedzil na hodnotenie rozhodnutia súdu prvého stupňa vo „vylučovacom konaní“, avšak opomenul vziať do úvahy smerodajné hodnotenie zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý neskúmal predchádzajúce prevody vlastníctva a výslovne konštatoval, že napadnuté zmluvy (predchádzajúce prevody) neboli predmetom skúmania ich platnosti. Uviedol, že odvolací súd narušil princíp dvojinstančnosti súdneho konania, keď prijal záver o dobromyseľnosti nadobudnutia nehnuteľnosti žalovanými, hoci súd prvého stupňa sa touto otázkou nezaoberal a žalobu

zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Zotrvával na svojom právnom názore, že v danej veci existuje naliehavý právny záujem, čo podľa neho bolo vyjadrené aj v uznesení Okresného súdu Bratislava IV z 19. februára 2009, č. k. 18 C 21/2008-216, ktoré bolo potvrdené uznesením krajského súdu z 29. júna 2009 v Bratislave sp. zn. 15 Co 107/2009. Namietal porušenie práva, súdnu ochranu, právo na právnu istotu, či akúkoľvek spravodlivosť, pretože z uvedených rozhodnutí vyplýva, že súdy potvrdili naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Takéto následné právoplatné rozhodnutie spôsobuje zmätočnosť celého vedeného konania.

Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu zamietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti a žiadali priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej

veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f) O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými

právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí

vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobca v konaní domáhal, čo bolo predmetom odvolania žalovaného, ako sa k dovolaciu vyjadril žalobca, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Všetky námietky dovolateľa podľa názoru odvolacieho súdu sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, nie tak záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Dovolateľ namietal, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie len tým, že sa obmedzil na posúdenie „res iudicata“ s vylučovacím konaním (excindačnou žalobou v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 14 Cbi 15/04). Po obsahovej stránke tu žalobca namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak

zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie vecí nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Či už je teda názor súdov nižších stupňov o neexistencii naliehavého právneho záujmu správny alebo nesprávny, súdy právnym posúdením nezaložili procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Z ustanovenia § 103 O.s.p. vyplýva povinnosť súdu v každom štádiu konania skúmať, či sú splnené podmienky konania. Touto činnosťou sa preskúmava oprávnenie žalobcu obrátiť sa na súd z hľadiska procesného práva. Medzi podmienky, ktoré súd skúma, patrí, okrem iného, aj prekážka rozhodnutej veci (*res judicata*). Uvedená prekážka (vyslovená v ustanovení § 159 ods. 3 O.s.p.), vylučuje možnosť znovu prejednať vec, ktorá už bola súdom právoplatne rozhodnutá, a preto súd konanie zastaví. V prípade zistenej prípustnosti žaloby súd skúma podmienky žalovateľnosti a dôvodnosti žaloby, t.j. či uplatnený nárok je v súlade s hmotným právom (podriaďovaním skutkového stavu pod príslušné ustanovenia hmotného práva). Ak zistí, že nárok je dôvodný, žalobe vyhovie, a naopak, ak nie, žalobu zamietne.

Predmetné konanie bolo právoplatne ukončené meritórnym rozhodnutím vo veci samej tak, že súd žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého záujmu. Konanie teda nebolo zastavené z dôvodu, že v rovnakej veci už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 10. apríla 2008, č.k. 14 Cbi 15/2004-171 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. apríla 2009 sp. zn.81/2008, 1 Obo 85/2008, ale žaloba bola zamietnutá pre neexistenciu naliehavého právneho záujmu. Skutočnosť, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na iné konanie, z ktorého vychádzal pri svojom odôvodnení, je vecou právneho posúdenia a nie otázkou procesnej prípustnosti.

Žalobca v konaní ďalej namietal, že odvolací súd narušil princíp dvojinstančnosti súdneho konania, keď dospel k záveru o dobromyseľnosti nadobudnutia nehnuteľnosti žalovanými, hoci súd prvého stupňa sa touto otázkou nezaoberal a žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je zrejмый právny názor tohto súdu, že žalobca v uvedenej veci nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Mal za to, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení existencie vlastníckeho práva, pretože pre speňaženie

majetku úpadcu nemusí byť úpadca zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností, keď titulom pre speňaženie majetku konkurznej podstaty je súpis majetku konkurznej podstaty bez ohľadu na to, kto je ako vlastník tohto majetku zapísaný v katastri nehnuteľností.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu taktiež vyplýva právny názor odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem s poukazom na to, že v inom konaní (v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 14 Cbi 15/04) bolo rozhodnuté, že predmetná nehnuteľnosť je vylúčená zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, pričom právoplatné rozhodnutie súdu je potrebné rešpektovať a nie je možné v rozpore s týmto právoplatným rozhodnutím nehnuteľnosť do súpisu konkurznej podstaty opäť zaradiť. V závere poukázal na skutočnosť, že vlastnícke právo ďalších nadobúdateľov, pokiaľ svoje právo nadobudli v dobrej viere, požíva ochranu a nezaniká, čo je v súlade s čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a s ústavnými princípmi právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.

Existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) skúma súd zo zákona v každom štádiu konania, a to z úradnej povinnosti. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie bez ďalšieho k zamietnutiu určovacieho návrhu. Je nutné, aby tento naliehavý záujem jestvoval nielen v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, ale aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu (porovnaj § 154 ods. 1, § 211 ods. 3 O.s.p.). Z odôvodnenia rozsudkov oboch súdov je zrejmé, že žaloba bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Nakoľko nepreukázanie tejto skutočnosti je samo osebe dostatočné pre zamietnutie žaloby, nie je súd povinný skúmať, či sú splnené ostatné podmienky na preukázanie skutočností tvrdených žalobcom v žalobnom návrhu. Námietačka žalobcu, že odvolací súd prijal záver o dobromyseľnosti nadobudnutia žalobcov, nie je opodstatnená. V závere odôvodnenia rozsudku odvolací súd len všeobecne konštatoval, že vlastnícke právo ďalších nadobúdateľov, pokiaľ svoje právo nadobudli v dobrej viere, požíva ochranu a nezaniká, čo je v súlade s čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a s ústavnými princípmi právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.

Dovolací súd sa nestotožňuje ani s dovolacou námietkou žalobcu, že tým, že súd prvého stupňa a odvolací súd nerešpektovali právny názor o existencii naliehavého právneho záujmu vyjadrený v uznesení Okresného súdu Bratislava IV z 19. februára 2009, č. k.

18 C 21/2008-216 v spojitosti s uznesením Krajského súdu z 29. júna 2009 v Bratislave, sp. zn. 15 Co 107/2009, mu bolo odňaté právo na súdnu ochranu, právo na právnu istotu, či akúkoľvek spravodlivosť.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (napr. II. ÚS 37/01). Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok nemôžu porušiť základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00).

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Okresného súdu Bratislava IV z 19. februára 2009, č. k. 18 C 21/2008-216, potvrdeným uznesením Krajského súdu z 29. júna 2009 v Bratislave sp. zn. 15 Co 107/2009, bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania.

Pokiaľ žalobca v dovolaní poukázal na uvedené rozhodnutia súdov nižších stupňov ako na rozhodnutia, ktorými by mali byť súdy následne viazané pri rozhodovaní vo veci samej, treba uviesť, že takéto rozhodnutia majú len individuálnu právnu záväznosť, a to len pre konkrétny prípad, na ktorý sa vzťahujú – voči zúčastneným stranám (inter partes). Nie je možné ich dokonca považovať ani za judikáty v zmysle teórie práva. V nich zaujatý názor nie je všeobecne záväzný, nestáva sa teda záväzným pre iné, neskoršie vzniknuté situácie. Navyše, v rozhodnutiach súdov, na ktoré žalobca poukazuje, nebolo ani doslovne vyjadrené, ani z ich obsahu sa nedal vyvodit' záver súdov o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu vo veci.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie

dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovaným 1/ a 2/ (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol žalovaným 1/ a 2/ vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky vo výške 55,49 €, zníženej o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky - ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch osôb), t.j. $27,745 \times 2 = 55,49$ €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21 €)] a po pripočítaní DPH v sume 11,91 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 74,61 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. decembra 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

